

[Iver Poulsen.]

må bringes her ind i landet fra vor sydlige NATO-partners område. For der er vel ingen, der er i tvivl om, at den atomammunition, som Nikebatterierne er beregnet til, i påkommende tilfælde vil blive bragt hertil, men da blot med en forsinkelse, der kan blive både kostbar og skæbnesvanger? Den højtærede statsminister nævnte, at Danmarks medlemskab af FN vil forblive et hovedpunkt i vor udenrigspolitik, og at regeringen fortsat vil yde støtte til at styrke og udvikle FN. Herom hersker der naturligvis ingen uenighed mellem den højtærede statsminister og os, men jeg vil dog gerne spørge, om den højtærede udenrigsminister vil give en nærmere redegørelse for overenskomsten om Vest Ny Guinea.

Holland opgav Indonesien, og Sukarno satte sig godt til rette, støttet af kommunisterne, men tilsyneladende er han ikke tilfreds med det, han allerede har opnået, men ønsker nu også at indlemme Vest Ny Guinea, hvis befolkning, papuaerne, ikke har noget tilfælles med den indonesiske befolkning. Under trussel om krig har denne af kommunisterne støttede eneheriker nu opnået en overenskomst, ifølge hvilken området overgår til FNs administration i ét år for derefter at overgå til Indonesien, uden at det papuanske folk på forhånd er blevet rådspurgt. Flere af de 15 nationer, som ved FNs generalforsamling undlod at stemme for denne overenskomst, gav udtryk for en vis ængstelse, som vel bunder i mistillid til Indonesiens vilje til til sin tid at gennemføre en upartisk folkeafstemning, og mange spørger, om Vest Ny Guinea efter ét års forløb skal overgives til Sukarno, eller om papuaerne får lejlighed til at udøve deres frie selvbestemmelsesret uden at føle sig under trussel om vold og krig.

Hvis Danmark skal bevare den indflydelse, som den højtærede statsminister mente vi havde forudsætninger for at udøve som følge af de gennem århundreder skabte traditioner for fredeligt internationalt samarbejde, så tror vi i hvert tilfælde, at det vil være afgørende og nødvendigt, at vi ved enhver lejlighed er rede til at tage et klart og selvstændigt standpunkt for nationernes selvbestemmelsesret, også når det gælder papuaerne.

Igen i år blev det fremhævet af landets

statsminister, at vort medlemskab af NATO som hidtil er et hovedelement i vor udenrigspolitik, og at regeringen tillægger det vestlige sammenhold afgørende betydning. Det gør mit parti som bekendt også, men da en af betingelserne for, at et sådant sammenhold skal blive af virkelig værdi, er gensidig tillid, vil vi opfordre regeringen til inden for NATO at styrke tilliden til Danmark ved, at vi viser god vilje til at opfylde rimelige krav, som fællesskabet stiller til os, akkurat som vi gør det inden for FN. For selv om vi anerkender og værdsætter FN som en virkelig vigtig fredsbevarende faktor, der tilstræber at bilægge internationale konflikter gennem forhandling, så lader det sig næppe bortforklare, at den defensive NATO-sammenslutning siden 1949 har været den største fredsbevarende faktor.

Derfor finder vi det nedværdigende, at det på grund af manglende radikal forståelse og manglende radikal realitetssans skal være nødvendigt med næsten endeløse diskussioner, hver gang spørgsmålet om Danmarks opfyldelse af frivilligt indgæede forpligtelser inden for NATO-fællesskabet dukker op. Vi kan ikke være bekendt, at landets forsvarsminister til stadighed skal gå tiggergang til Amerika, og at det skal være afhængigt af amerikansk gavmildhed, i hvor stor udstrækning vi skal opfylde vore forpligtelser.

Vi har naturligvis med tilfredshed konstateret, at regeringen omsider har truffet beslutning om en bevilling på 375 mill. kr. til materielindkøb til hæren, søværnet og hjemmevernet. Den højtærede statsminister udtalte, at der herved er taget et vigtigt skridt i retning af den materielle udbygning af værnene, der var tilsigtet ved forsvarsloven af 1960. Vi vil gerne understrege, at der, som statsministeren sagde, kun er tale om et skridt. Der mangler endnu mange skridt, før vi er oppe på de styrker og det materiel, der i forsvarsloven af 1960 er angivet som mindstemål for forsvaret.

De 375 mill. kr. må derfor snarest følges op af yderligere bevillinger, så forsvaret kan nå op på de styrker, der var en forudsætning for forsvarsforliget.

Som det vil være bekendt, har Den tyske Forbundsrepublik for nylig forlænget tjenestetiden for værnepligtige fra 12 til 18 må-